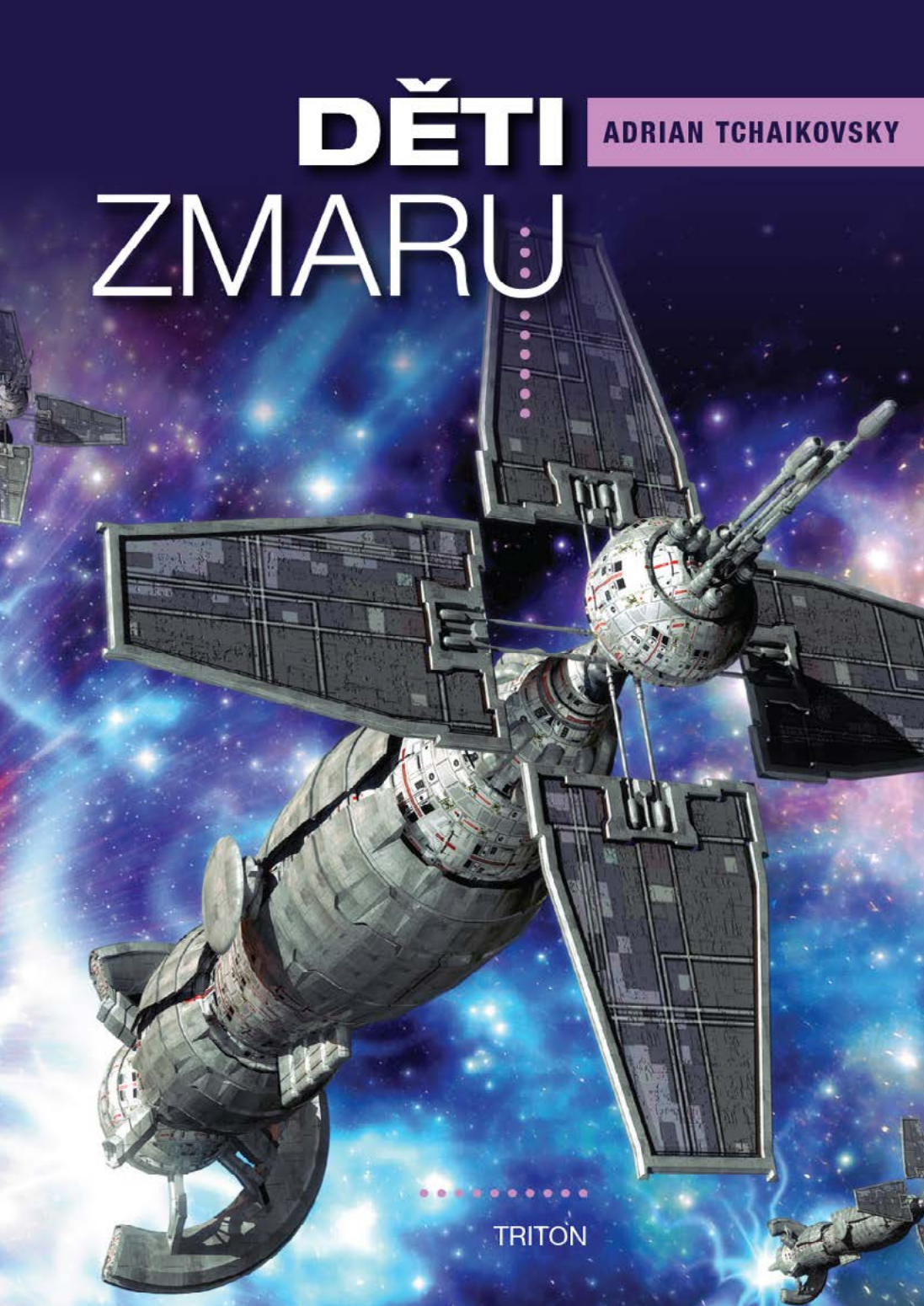

DĚTI ZMARU

ADRIAN TCHAIKOVSKY

TRITON

Děti zmaru

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Adrian Tchaikovsky

Děti zmaru – e-kniha
Copyright © TRITON, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

DĚTI ADRIAN TCHAIKOVSKY
ZMARU:
.....

DĚTI ZMARU

⋮
⋮
⋮
⋮
⋮

ADRIAN TCHAIKOVSKY

překlad Zdeněk Uherčík

.....

Stanislav Juhaňák – TRITON

Adrian Tchaikovsky

Děti zmaru

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Children of Ruin

Copyright © Adrian Czajkowski 2019

The right of Adrian Czajkowski to be identified as the author
of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright,
Designs and Patent Act 1988.

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2019

Cover artwork © Luca Oleastri | Dreamstime.com, 2020

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-755-3773-7 tištěná kniha

ISBN 978-80-755-3821-5 ePub

ISBN 978-80-755-3822-2 MOBI

ISBN 978-80-755-3820-8 pdf

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Pro Paola

Poděkování

Abych mohl napsat tuhle knihu, musel jsem vyždímat nemálo erudovaných mozků. Především bych chtěl poděkovat svému týmu zvláštních vědeckých poradců: Maeghin Roninové, Peterovi Coffeyovi, Philipovi Hodderovi, Nathanovi Youngovi, Richardovi G. Cleggovi, Brianovi Whiteovi, Katherine Inskipové, Andrewovi Blainovi, Stewartovi Hotstonovi, Winchellovi Chungovi, a obzvlášť Michaelovi Czajkowskému za dodatečnou pomoc s planetární mechanikou a úžasně inspirujícímu, skvělému guru designérů kosmických lodí Peterovi Godfrey-Smithovi za jeho knihu *Other Minds*, která mi byla neocenitelnou pomocí.

Kromě tohoto elitního týmu vědců patří mé díky jako obvykle Simonovi Kavanaghovi, agentovi všech agentů, Belle Paganové a všem z Pan Macmillan, kteří se podíleli na vzniku této knihy stejným způsobem, jako nanovirus urychloval evoluci různé havěti, o které jsem psal. A samozřejmě bych tuto knihu nenapsal (ani cokoli jiného) bez neutuchající podpory své nekonečně trpělivé manželky, doktorky Anne-Marie Czajkowské.

*„Když je vám dáno hledět v setbu času,
říct, které zrno vzejde, které ne...“*

WILLIAM SHAKESPEARE, MACBETH

Minulost 1

POUZE DALŠÍ GENESIS

1.

Tolik příběhů začíná probuzením. Disra Senkovi prospal desítky let. Zatímco dřímal, uplynul doma téměř celý lidský život, ale tady, v okolí jeho nevědomého těla, se čas díky relativistickému gradientu při rychlosti blízké rychlosti světla smrskl na zlomek délky lidského života. A pro něj samotného samozřejmě čas neexistoval. Zůstalo jen zapomnění a nevědomí chladné hibernační komory. Tehdy je stavět opravdu uměli.

Senkovi si zvolil způsob probuzení. Někteří jeho kolegové – které po-
dezíral z nedostatku představitivosti – si nechali ukládat podstatné informace o jejich misi, zprávy z domova a systémové údaje lodě, aby s hlavou plnou dat mohli vyskočit z chladného spánku a s náskokem uhánět na svá stanoviště. Vzhledem k tomu, že práce, která je čekala, měla trvat desítky let, to bylo docela směšné. Senkovi nikdy neměl o většinu svých kolegů zvláštní mínění.

On se, paradoxně, nechal probudit snem.

Vznášel se v teplé, průzračné vodě Korálového moře, které se v takhle neposkvrněné podobě nenacházelo už dávno před tím, než se narodil. Sluneční paprsky pronikaly pod hladinu jako miliardy rozsypaných safírů. Pod ním se rozprostírala jeho vlastní rekonstrukce zmizelého Velkého bariérového útesu, tak jak si jej dokázal představit. Pestrobarevné výběžky v odstínech červené, rudé a zelené se jako předměstí neznámého města táhly, kam až oko dohlédlo. Korálová metropole kypěla životem, všude se něco hýbalo, plavalo, poskakovalo, splývalo nebo se plazilo. Zvolna se otáčel a laskavým, téměř božským pohledem shlížel na své dílo. Napůl spící a napůl probuzený mohl vnímat radost z toho, že něco takového stvořil, ale ještě ne bolest vědomí, že originál zahynul dávno před tím, než zemře on sám.

Konečně o sobě dal vědět jeden z jeho podivuhodných přátel. Protáhl své poddajné tělo puklinou ve skále a opatrně se k němu vlnil. Oči tvora se podobaly, a zároveň nepodobaly jeho očím a měřil si ho tím falešně moudrým pohledem, jaký příroda jinak propůjčuje pouze sovám. Chobotnice – z tohoto pohledu bylo ovšem těžké určit pohlaví – k němu vystrčila chapadlo, jako když se Adam chce dotknout svého božstva, a on mu pomalu natáhl ruku vstříc.

Byl to dobrý sen. Sám ho naprogramoval. Vytvořil komplikovanou sekvenci mentálních simulací, které čerpaly z některých jeho vlastních

vzpomínek, jejichž spojením a promícháním vytvořil něco nového. Stále to bylo snové a neskutečné, ale detailní, a o to mu šlo. Také se musel s pozoruhodnou vynalézavostí vlámat do lodních počítačů, protože setkání s mořskou faunou nebylo na běžném menu budících sekvencí. Vložit neurologické sekvence do lodní databáze nebylo příliš obtížné, skutečným problémem bylo zahladit stopy po takových úpravách. Ale od té doby se často šfoural v systémech lodi, aniž by si toho kdokoli všiml. Senkovi dospěl k přesvědčení, že Terraformní iniciativa na Zemi byla neuvěřitelně nedbalá, pokud šlo o digitální zabezpečení, ale nelámal si s tím hlavu a dál pokračoval ve šfourání. Co by se mu asi tak mohlo stát?

Během svých výletů do virtuálního chrámu protokolů mise se Disra Senkovi mimo jiné ocitl tváří v tvář Disrovi Senkovimu, nebo alespoň posádkovému záznamu a posudku toho jména. Protože celá posádka byla technicky mimořádně zdatná, zajímaly ho výsledky jeho osobního hodnocení. U mise trávající několik desítek let, jako byla tahle, se hodnotily dva hlavní ukazatele, z nichž každý mířil opačným směrem. Jeden popisoval, jak dobře dokáží členové posádky pracovat v dlouhodobé izolaci a jak budou snášet odloučení od celého lidstva a toku lidských dějin. V tom byl dobrý. Druhý se soustředil na práci ve stísněných prostorách ve společnosti jiných lidí, před nimiž nemáte možnost úniku. Ohromilo ho, když viděl, že na základě tohoto jediného výsledku mu hrozilo vyloučení. Senkovi sám sebe považoval za přátelského a vstřícného člověka. Od devíti let pracoval na návrzích pseudointeligencí, aby si měl s kým povídat, a nebyl snad – víc než kdokoli jiný z posádky – už doma obklopený domácími mazlíčky? Co mohlo být lepším důkazem jeho vřelé a laskavé povahy? Míval celkem devatenáct akvárií, z nichž tři byla tak velká, že se v nich mohl potápět. Mnoho z jejich obyvatel považoval za své blízké přátele. Jak si o něm mohli myslet, že je nespolečenský, a navíc ho zasypávat takovými nespravedlivými a zraňujícími poznámkami?

Byla to od něho samozřejmě ironie. Měli na mysli lidské přátele, a to nikdy nebyla jeho silná stránka. Přesto jich pár měl a v prostředí zaměřeném na plnění úkolů, kde se všichni soustředili na dosažení společného cíle, se mu pracovalo dobře. A když došlo na zábavu, nebyl sice bavičem a duší sešlosti, ale aspoň nikomu nešlapal na nohy. A navíc podle jeho skromného názoru neexistoval člověk, který by měl vtipy raději než on. Potíž byla jen v tom, že těm jeho se nikdo jiný nesmál.

Nakonec ale jeho celková sociální nenápadnost, v kombinaci s nepopíratelnými schopnostmi, stačila, aby se dostal do posádky, a poté ho nějaká kombinace hodnocení a počítačových podprogramů vykopla na

pozici šéfa Terraformačního týmu, který spadal pod Vrchní velení, protože když už máte v týmu lehce vyšinutého génia, je lepší nechat ho kormidlovat, ne veslovat. To byl doslovný komentář psychologa, který doporučil jeho povýšení, a Senkovi, který se dostal i do téhle složky, to považoval za kompliment a hýčkal si ho.

Teď ho ale potřebovali mít vzhůru. Snažil se co nejvíc natáhnout v tom neskutečném oceánu, ale jeho prsty se nikdy nesetkaly s koncem chapadla, a všichni jeho mazlíčci tam na Zemi vzdálené víc než třicet světelných let byli dávno mrtví.

Disra Senkovi otevřel oči. Věděl, že i po probuzení ze snu má stále na tváři blažený úsměv. Rychlou kontrolou lodních systémů se ujistil, že jsou u cíle, jejich dlouhá pouť skončila a proběhlo brzdění. Posadil se a protáhl (spíš jen formálně, než že by to skutečně potřeboval, ale byl zvyklý dělat spoustu věcí jen proto, že je *lidé dělají*, jako úlitbu útlocitu ostatních členů posádky). Nebyl ve své kóji sám, ale také nebyl obklopený dychtivými členy posádky. Jeho představení mělo jediného diváka, Yusufa Baltiela z Vrchního velení.

„Šéfe,“ pozdravil ho Senkovi. Znepokojovalo ho, že nezná důvod, proč je Baltiel svědkem jeho probouzení. Senkovi měl rád jasno, pokud šlo o příčinu a následek, a obvykle byl dost bystrý na to, aby se dokázal vyhnout překvapením. Znovu zapátral v lodních systémech a zjistil, že na velkém množství dat leží embargo. Nebyla přístupná jemu ani nikomu z posádky. Pouze Baltielovi. *To není dobré.*

„Potřebuju další náhled,“ řekl mu Baltiel.

„Budu hádat – planeta tady není?“ Tenhle vtip platil u úplně prvních sond hledajících exoplanety. Data někdy ukazovala, že se v daném místě nachází planeta zemského typu, ale indikátory byly jen směsí jiných faktorů, které ten dojem vytvářely. V tomto případě už byla samozřejmě vyslána sonda, která se mohla pohybovat s podstatně vyšším zrychlením než sonda s posádkou, ověřila existenci planety schopné terraformace a vyslala nazpět zprávu. Teď by přece jen tak z rozmaru neposílali sondu s posádkou. Senkovi se opravdu nechtěl otočit a vracet se domů.

„Je tam planeta.“ Teprve nyní si Senkovi všiml, že Baltiel, který se vždy naprosto ovládal, je nezvykle napjatý. „Je tam planeta,“ opakoval. „Ale je tam problém. Zatím to držím pod pokličkou, ale je to příliš zásadní, než abych sám rozhodl. Chci, abyste to viděl.“

Kvůli datovému embargu – které Senkovimu připadalo jako dětinské řešení – museli doopravdy jít na Vrchní velení, aby viděli *tu věc*, která

Baltielu tolik rozrušila. Všichni ostatní byli zatím v klidu u ledu. Kdo by tedy mohl zmařit tuhle hru pláště a dýky? Dál zasypával systém otázkami, aby zjistil, co může a co nemůže vědět, protože počítač mu nedokázal říct, kde je hranice, dokud nenarazil na citlivé místo, a počítač zmlkl. Skutečná chůze z místa na místo byla, aspoň podle Senkoviho, něco, s čím se měla budoucnost už dávno vypořádat. Jeho nohy se jen obtížně vyrovnávaly s gravitací způsobenou rotací a namáhavě se plahočil za Baltielem, svižně kráčejícím prstencem posádky. S nelibostí zaznamenal, že Baltiel zablokoval i komunikaci se Zemí, přestože i kdyby teď chtěl volat o pomoc, trvalo by signálu třicet let a něco, než by dorazil domů. Pokud by měl Baltiel vražedné sklony, sotva by mu dokázal tak dlouho vzdorovat, vlastně vůbec.

„Povězte, šéfe,“ oslovil Baltielova záda.

Baltiel se zastavil a otočil se. Z jeho tváře vyzařoval zvláštní zápal. Senkovi sebou mimoděk trhl. *Nalezl Boha*, blesklo mu hlavou, což by byla nejhorší varianta ze všech špatných, zvláště vzhledem k posledním zprávám z domova. Během chůze namátkou procházel aktuální zprávy. Všechny byly už desítky let zastaralé, ale vypadalo to, že Země před nějakým časem prošla obtížným obdobím se vším možným, včetně protiveckého terorismu. *Bud' rád, že jsi ve vesmíru, člověče.*

„Chci, abyste to viděl.“ Tohle nebyla jen záhada pro záhadu. Baltiel se snažil odhalit, o co jde, ale nedařilo se.

Po zhruba stovce vratkých kroků došli do Vrchního velení, kde se na obrovských obrazovkách ukazovaly údaje o planetách, slunci a vizualizace cílového systému, k němuž konečně dospěli. Systém se jmenoval Tess 834 podle prastarého satelitu Země, který jej jako první objevil na nebeské báni.

Senkovi začal s tím nejviditelnějším. Přesvědčil se, že se hvězda nechystá proměnit v novu, hledal významné nesrovnalosti a mezery mezi Tess 834b, „c“ a „d“, třemi plynnými obry, kteří zaplňovali obvod pomyslného planetária a měli privilegium prvních tří písmen abecedy, protože díky jejich hmotnosti je pozemské přístroje detekovaly jako první. Dva z nich nebyli o mnoho menší než Jupiter, třetí byl o něco větší. *Vynikající meteorický štít pro naše vnitřní planety*, pomyslel si.

Ledové a kamenné planety „e“ a „f“ se nacházely ještě více vně a kroužily po osamělých drahách tak daleko, že při pohledu z nich slunce soustavy splývalo s ostatními hvězdami. Soustava měla tři vnitřní planety, z nichž jedna se doslova prodírala horními vrstvami atmosféry hvězdy a další dvě se nacházely blízko sebe v široké obyvatelné zóně, ale byly tak

rozdílné, jak jen sourozenci mohou být. Senkovi si vyvolával další data a pátral, v čem je problém. Vnější z dvojice planet, Tess 834g, byla o něco menší než Země a skrz tenkou atmosféru bez skleníkových plynů ledově zářila odraženým světlem. Téměř veškeré teplo, které na ni dopadalo, se odráželo zpátky a ztrácelo se ve vesmíru. Bez ohledu na obyvatelnou Zlatovlásčinu zónu by každá plavovlasá návštěvnice zjistila, že jí kašička nepoživatelně zmrzla. Kromě poloviny léta přímo na rovníku. Druhá planeta, a zároveň jejich cíl, Tess 834h, byla teplejší než Země, o něco málo větší, s dusnou, teplo pohlcující atmosférou, která žárlivě shromažďovala všechno, co slunce vyslalo jejím směrem. Její měsíc byl dost velký na to, aby svou gravitací dokázal způsobit příliv a udržel jí stabilní osu rotace. První průzkumy prokázaly přítomnost většiny prvků užitečných pro lidský život. Celkem vzato, jakmile by na planetě proběhla terraformace, bylo by to dobré místo pro lidské osídlení. S minimálním úsilím by zde mohli nastolit funkční ekosystém a pak by snad jednoho dne mohli přijít lidé a žít tady. Nebo sem dorazí ta šílená Kernová a ve jménu vědy provede příšerné věci. Spousta terraformačních týmů byla znechucena ze své slavné bojovnice a vůdkyně Avrany Kernové, protože její cíle se zřejmě úplně neshodovaly s proklamovaným záměrem mise, na druhou stranu Senkovi ji nesnášel i proto, že dělala všechny ty báječné věci, které by rád dělal také.

„Všechno vypadá...“ *Dobře, až na to, že to vypadalo příliš dobře, když o tom mluvil. Zvlášť obsah kyslíku v atmosféře Tess 834h byl vyšší, než by čekal.* „Ach... co by...?“

„Tohle byl jeden z našich pozdějších průzkumů,“ řekl Baltiel přes rameno. „Do té doby byly velice detailně cílené. Nevšímalý si věci kolem. Opomíjely zvláštní věci.“ *Ty podstatné věci.* Neřekl to, ale Senkovi v jeho slovech slyšel ozvěnu té myšlenky.

Během přibližování se k systému Tess 834 prováděla loď vlastní průzkum. Její přístroje byly mnohem dokonalejší než vybavení starých pátracích sond, a pořídila proto podrobný obraz objektu budoucí terraformace. Samotná loď se získaným údajům nijak nepodivovala, neuvědomovala si, že objevuje. Stejně jako pátrací sonda viděla jen to, na co se dívala. Senkovi měl podobnou potíž. Dokonce si vyvolal nejlepší vizualizaci planety, kterou loď pořídila, když kolem ní prosvištěla na brzděné orbitě kolem rudě oranžového slunce. Jediný hnědý obří kontinent, rozlehlé inkoustové moře a spirálovité chomáče mraků. „Abych byl upřímný, vypadá to jako ideální místo pro terraformaci...“

Ale Baltiel stále nic neříkal a nakonec každý zvuk v místnosti, každé zašoupání nohou, každé zašustění zapadlo do propastné prázdnoty jeho

mlčení, zatímco čekal, až Senkovi rychle prolísta data, a jako když při dětské hře vzniká iluze pohyblivých obrázků, uvidí druhou stranu mince. Po chvíli se Senkovi konečně přestal dívat na údaje jako pátrací sonda a začal je číst jako člověk. Také zůstal bez hnutí a beze slov.

Ocitli se tak daleko od Země jako ještě žádný jiný člověk před nimi, cestovali celou generaci a nechali za sebou planetu, která se propadala do politického chaosu, aby toto vzdálené těleso obdarovali životem. Ale přišli pozdě. Život zde už byl.

2.

Terraformační loď dostala jméno *Aegean*. Všichni kromě Senkoviho a Baltiela předpokládali, že je to jen další neutrální jméno z dlouhého elektronického seznamu jmen lodí uloženého v nějakém počítači. Senkovimu se ale kdysi podařilo nabourat do choulostivého místa datového řetězce a změnit *Maratha* na *Aegean*, protože se mu to víc zamlouvalo, ale nemělo smysl se o tom šířit, zvlášť když všichni měli myšlenky někde jinde.

Aegean měl třináctičlennou posádku a všichni její členové už byli probuzení. Datová vrstva lodi měla co dělat, aby zvládla jedenáct žen a mužů, kteří se snažili zjistit, co se děje. Podle Senkoviho by měli informace uvolnit úplně, nebo jim neříkat vůbec nic, ale Baltiel byl rozený bavič, a navíc se chystal navrhnout poměrně radikální změnu jejich mise. Senkovi si to včas uvědomil a už pracoval na vlastních protinávrzích, protože tady byl z nějakého důvodu a neměl příliš v lásce lidi, kteří se mu hrabali v jeho stereotypech, natož ve stereotypech naplánovaných na desítky let dopředu.

Než probudili ostatní, měli on a Baltiel spoustu práce. *Aegean* kroužil po stabilní dráze kolem Tess 834h, ale datové embargo se vztahovalo také na obrazovky, které by jinak poskytovaly výhled na planetu pod nimi. Společně sestrojili speciální průzkumnou sondu s dlouhým dosahem, schopnou letu v atmosféře. Upřímně řečeno nejsložitějším úkolem byla dezinfekce té věci. Některé pozemské mikroby dokázaly přežít vakuum i žár vstupu do atmosféry a století kosmického průmyslu vytvořilo nové bizarní prostředí, v němž se bakterie i houby nově zabydlely. Terraformní týmy se tím obvykle nezabývaly, protože koneckonců jejich úkolem bylo osít planetu co nejrozmanitějším životem. Baltiel ale nechtěl nic riskovat. Tam pod nimi byl živoucí svět, a to poslední, co by chtěl, bylo spuštění nějaké mikrobiální apokalypsy.

Proto sondu vytiskli a od základů vyrobili ve sterilních podmínkách, potáhli pěnou a vystřelili do vesmíru. Její gumový pancíř se postupně odpařil, až zůstala jen neposkvřené sonda, nedotčená lidskou rukou.

Pak ji vyslali do atmosféry planety, aby se trochu porozhlédla. Senkoviho představivost pracovala na plné obrátky a hlavu měl plnou řasových jezírek, bakteriálních povlaků a stromatolitů. Život na Zemi měl za sebou dlouhé období primitivních jednoduchých buněk, buď osamocenných, nebo pospojovaných do náhodných, neorganizovaných kolonií.

Složitý život byl jen současnou pěnou na obrovské kádi prokaryontů, které přijímaly potravu, dělily se a umíraly. Takový pohled očekávali – hlen nediferenciovaného života nalepený podél pobřeží jediného obrovitého kontinentu.

Pak se sonda snesla níž, aby mohla zaznamenávat obraz. A oni se jen dívali a dívali, přehodnocovali své představy a občas se podívali jeden na druhého. Senkovi zkřížil prsty, když si uvědomil, jaké to bude mít důsledky pro jeho práci. Baltiel stál bez pohnutí, muž, jemuž se zjevil jeho osud.

Navedli sondu na vlastní oběžnou dráhu a přikázali lodi, aby probudila ostatní. Už zde byli všichni a Baltiel tak mohl rozhrnout oponu a předvést kouzlo.

„Možná si říkáte, jestli jsem se nezbláznil,“ obrátil se k nim. Ve skutečnosti sledoval, s jakými dotazy se obraceli na lodní systémy, a prostřednictvím přístupu Vrchního velení odposlouchával konverzaci, která probíhala mezi jejich implantáty. Někteří si opravdu mysleli, že v průběhu hibernace utrpěl nějaké poškození, přestože u moderních komor se to považovalo za nemožné. Jiní se probírali zprávami ze Země, prohledávali všechny signály, které stíhaly *Aegean*, a dospěli k nepříjemnému závěru, že Země je – přestože to bylo před jednatřiceti lety – v podstatě ve válce. Chystal se Baltiel přihlásit k jedné, nebo druhé straně? Chtěl některé z nich označit za antivědecké kolaboranty? Konflikt, který doma vřel – konflikt, který vřel ještě před jejich odletem – už neprobíhal jen mezi vědou a konzervatismem, ale protože tady byli všichni vědci, byl jejich pohled na něj přirozeně zkreslený.

Mnozí se snažili přelstít embargo, aby získali víc informací, nebo, jako doktorka Erma Lanteová, aby poslali zprávu domů. Senkovi, nyní Baltielův dobrovolný spolupiklenec, dokázal všem jejich aktivitám zabránit ze stejných důvodů, z jakých jsou z pytláků nejlepší hajní. A čeho chtěla Lanteová odesláním zprávy domů na takovou vzdálenost dosáhnout, byla záhada. Tvořili vlastní malý stát s třinácti obyvateli, odříznuti od lidského pokroku, vysazení na pustém ostrově v moři o rozloze vesmíru.

„Jenom se dívejte,“ řekl jim Baltiel, když je shromáždil v jedné ze sedaček *Aegeanu* a spustil svůj výběr sestavený z cestopisného záznamu průzkumné sondy.

Snášeli se dolů z oblačné oblohy pruhované jako boky makrely. Pod nimi byla obrovská, rudohnědá proláklina křížovaná několika horskými

hřebeny jako napůl zasypanými řadami obratlů. Vypadaly jako švy, které drží celý obrovský kontinent pohromadě. Tohle bylo žhavé, vysušené srdce tropických zeměpisných šířek a dron vytrvale letěl nad prašnou mísou velikosti Asie. Z této vzdálenosti a bez zvětšení vypadala téměř jednolitě. Výška pohledu se ale zmenšovala úměrně tomu, jak dron řízně klesal. Údaje o výšce, teplotě a ostatních parametrech se neustále měnily.

Nebýt chybějících kráterů, mohl to v jednu chvíli klidně být starý dobrý Mars. Byl to pustý svět, děsivě nehostinný. Zralý, aby na něm lidstvo vybuodovalo nový Eden.

Sonda dál klesala a mířila k severovýchodu. Vepředu se rýsovala čára tmy a záběr se k ní přibližoval. Pohled se posunul, zvětšil se a cukl doprava. To byl Baltielův dodatečný, trochu neohrabaný střih, protože byl sice snílek, ale to ještě neznamenal, že je umělec. V poušti se objevila jezera, ale nebylo zřejmé, co obsahují. Na jednotvárné hnědé ploše tloukla do očí žlutá, železnatě rudá a modrozelená barva mědnatých složek. Neuvěřitelné toxické barvy často vytvářely mnohonásobné soustředné kruhy jako oka na pavím ocase. Vypadalo to jako obrovská odkaliště nějaké továrny, kterou se chystá uzavřít ekologická lobby, s břehy poseťtými třpytivými krystaly. Byl to krásný pohled, ale zároveň známka něčeho naprosto neslučitelného s lidským životem. Záznam teploty na obrazovce ukazoval šedesát jeden stupeň Celsia.

Sonda dál klesala. Nebylo slyšet žádný zvuk, ale jediným zvukem by stejně bylo svištění větru, skřípání drobných zrněk písku a řev turbín sondy, která zápolila s chlazením. Někdo si kreslil v zemi kolem jezer a také v jedovaté vodě. Byly to složité paprscité útvary jako tmavé sněhové vločky, které se větvily a větvyly a dotýkaly se jedna druhé. Baltiel byl přesvědčený, že je to něco jako kolonie bakterií, Senkovi namítal, že to klidně může být anorganického původu. Ale tohle byly ty nejméně vzrušující záběry, které chtěl posádce nabídnout. Byl to koneckonců bavič.

Došlo mu však, že po téměř třiceti minutách sledování neznámé pouště začne být jeho publikum netrpělivé. Pohled sondy se opět změnil, zamířil vpřed ke štítům jednoho z pohoří a zvětšení rostlo, až bylo vidět tečku pohybující se na pozadí rudé skály. Přestože sonda dělala, co mohla, bylo obtížné rozeznat, na co se vlastně dívají. Ve vzduchu se pohybovalo něco světlého a lidské oko se to snažilo reprodukovat jako ptáka nebo stroj. Sonda se blížila maximální rychlostí a pronásledovala tu věc. Teď to ze všeho nejvíc připomínalo tenkou plastovou tašku unášenou poryvy větru.

Vítr nabýval na síle v místech, kde se z pouště zvedala úbočí hor. Koneckonců mohl zde vanout, jak chtěl, a pohoří se mu stavěla do cesty. Sonda ukazovala oblaka větrem hnaného hnědočerveného písku, prašné víry, složitá stoupání termálních proudů, které do vyšších vrstev atmosféry vynášely všemožné lehčí úlomky.

Kamera na okamžik ztratila plastovou tašku ze záběru. Otočila se zpátky a nabídla mnohem bližší pohled. Sonda stoupala nad vrcholky hor a dívala se směrem dolů. Ta věc – nepochybně to byla živá věc – se líně vlnila podél horského úbočí.

„Myslíme si, že to má víc než deset metrů v průměru,“ řekl Baltiel, protože pohled ze sondy neposkytoval prakticky žádné měřítko.

Vypadalo to jako medúza s paprscitou strukturou, složená z neuvěřitelně tenkých vrstev. Plula s větrem a táhla za sebou vlákna, která byla viditelná pouze v okamžiku, kdy se zaleskla na slunci. Baltiel ji dlouho sledoval a upozornil, že se nejedná pouze o větrem hnaný předmět vydaný napospas živlům. Co si uvnitř neustále upravovalo tvar a velikost, jako kdyby posádka námořníků spouštěla, vykasávala a natáčela plachty. Mezi obecnstvem převládal názor, že Baltiel zřejmě vidí, co chce vidět, ale všichni viděli gigantickou létající chobotnici. Všichni viděli mimozemšťana. Ať si o Baltielových závěrech mysleli, co chtěli, postoj publika se navždy změnil, a oni také.

Byli prvními lidmi, kteří viděli něco, co se vyvinulo na jiné planetě a nebylo to Zemi za nic vděčné.

„Tohle ještě nic není,“ řekl jim Baltiel a přepnul na další položku svého mimozemského seznamu.

To byl jeden z jeho oblíbených kousků, umění pro umění samotné. Sonda plula noční oblohou a krajina pod ní vypadala pustá, rozervaná, ale plochá. Byla to opět poušť, ale tvořila mírnou náhorní rovinu přibližně o velikosti (a čirou náhodou také ve tvaru) Texasu. Na nebi se vznášel srpek měsíce. Kamery sondy se snažily zachytit a zesílit každý foton světla. Krajina dole měla zvláštní strukturu, byla plná hrbolatých pahorků podobných zatnutým pěstím a všechny byly od sebe navzájem oddělené volnými plochami.

Načasování bylo dílem dokonale šťastné náhody – sonda (stále řízená Baltielem) se snažila odhalit, na co se vlastně dívá, když na obzoru započalo svítání a zalilo krajinu rudým světlem. Jak se nad planinou rozednívalo, pěsti se spirálovitě rozevřely a roztáhly pět rozvětvených paží, jejichž vnitřní povrch byl temný jako tuň. Nebyly zelené chlorofylem,

neměly ani žádnou jinou barvu, vypadaly spíš jako solární panely než jako rostliny, a přesto nasávaly sluneční svit pro nějaký proces analogický fotosyntéze. K čemu? Jejich svět byl ohraničený náhorní rovinou, kterou pokrývaly. Tahle přirostlá forma byli možná jen dospělí jedinci, jejichž larvy unášel vítr, v němž je lovily a požíraly obrovské medúzy... Možná, možná. Všechny jejich nejlepší odhady, včetně těch Baltielových, byly jen plivnutím do hurikánu neznáma.

Teď sonda přelétla nad moře. Na tohle prostředí nebyla stavěna a voda byla téměř dokonale neprůhledná. Ale těsně pod hladinou se něco převalovalo, něco obrovského a oblého, jako světlý stín lesknoucí se v inkoustovém oceánu. Sonda nedokázala zjistit víc a vrátila se k pobřeží. Teď viděli drobné útvary pohupující se na vlnách. „Drobné“ znamenalo větší než člověk, ale temný oceán byl tak rozlehlý, že v porovnání s ním bylo všechno malé. Útvary byly průsvitné a protkané žilnatinou. Baltiela napadlo, že to budou nedospělé létající medúzy. Možná, možná.

Ukázal jim také póly. Nebyla na nich žádná pevnina, žádný led, ale podivná masa vláken, smyček a květín rozprostřená na stovkách čtverečních kilometru. Všechno bylo organizované do paprsků a uzlů a při pohledu seshora to vytvářelo bizarní mozaiku. Spleť vypadala živá, ale nehybná, ale přesto bylo zezdola cítit neutuchající pohyb.

Dosud se nikdo nezačal vyptávat počítače ani se nepokusil obejít embargo. Dostal je, tak kdo by jim to mohl mít za zlé? A přesto si to nejlepší schovával až úplně na konec.

Poslední sekvence byla z místa, kde se moře setkávalo s pevninou, stíněné od rozpáleného vnitrozemí horami, na nichž se lámaly vlhké větry a zbavovaly se veškerého deště, který přinášely. Tady se nacházeli ve vysokých zeměpisných šířkách. Podle pozemských měřítek zde stále bylo horko, ale v porovnání s vražednými tropy to byl závan svěžího vzduchu. Sonda svým záběrem pokrývala plochou krajinu plnou tůní, potoků a bláta, slaná bažina se táhla, kam až oko dohlédlo.

Všude byl život, který rozevíral slunci okvětní lístky, listy nebo jiné neznámé orgány, zavrtával kořeny do hloubky, aby nasál mořské minerály ze solí nasycené půdy. Nebo dělal něco úplně jiného, nějaký proces, pro který na Zemi neexistoval ekvivalent. Všechno bylo nízké a zakrslé, příroda tohoto světa nevytvořila nic takového jako vysoký, stojící

strom. Všechno bylo tmavé s duhovými nádechy modrozelené nebo rezavě červené. Sonda klesala a její objektivy pátraly po nějakém pohybu. Mezi ní a povrchem něco prolétlo. Mělo to křídla a rozhodně to nebyla medúza. Bylo to světlé, rychlé, pohybovalo se to jinak než pták, jako by sérií rychlých skoků vzduchem. V místech, nad nimiž ten tvor přelétl, začal pohyb, nebylo možné odolat přirovnání k vzdušnému dravci a jeho kořisti. Dole se houpavě dávaly do pohybu věci podobné ježatým balvanům a pomalu se sunuly podél okrajů tůní. Tady Baltiel svoji prezentaci ukončil. Viděli dost, aby pochopili, kolik toho ještě musí být k vidění. Ach, snad jeden nebo dva cítili plíživé zklamání, které v nich takhle prezentace vyvolala, protože když přijdete na cizí svět a potkáte mimozemšťany, předpokládáte, že mimozemšťané budou schopni vás přivítat. Ať je vědecký pokrok jakkoli velký, lidská mysl sama sebe vždy pasuje na střed vesmíru. Pokud nemá vzniknout inteligence, *k čemu* to všechno je? Kde jsou města, kosmické přístavy nebo aspoň ruiny dávno zaniklé civilizace? A přesto byl tohle jediný objevený mimozemský život, který dokázalo nevyzbrojené lidské oko rozeznat. Především byl zázrak, že vznikl z něčeho jako z bakterií, zázrak bylo i to, že výsledkem bylo něco, co vůbec dokázali rozeznat jako „život“.

Pak Baltiel připomněl poslání jejich mise, k němuž samozřejmě (a zcela podružně) patřilo zničení toho všeho a nahrazení něčím, co se víc podobalo domovu.

Senkovi se zájmem sledoval reakce posádky. Neexistovala záruka, že se na věc budou dívat z Baltielovy perspektivy. *Koneckonců, jak se říká ve starých filmech, jsme jednatřicet světelných let od Země, abychom terraformovali planety a žvýkali, ale došly žvýkačky.* Tady žvýkačky byly, nebo aspoň možnost je vyrobit, ale o to nešlo.

A jak vlastně vypadal „typický“ terraformátor? Byli drsnými hraničáři, jistě, skvělými techniky, kteří se vydali vydobýt si domov v nejzazších oblastech lidského vlivu jako dávní stavitelé železnic. Ale to byla samozřejmě pitomost. Nikdo se tady nepouštěl do dobrodružného a nebezpečného života, aby mohl rodině posílat pár šestáků. Nebyli ani kolonisty, jejichž osudem bylo vydržet pod cizí oblohou, dokud to nevzdají oni nebo planeta. Po zahájení zrychlených terraformovacích procesů byli sami terraformátoři na první odlétající lodi a zanechávali panenskou planetu, aby na ní žil někdo jiný. Pokud se sami natolik nezamilovali do svého výtvaru, že se rozhodli zůstat navzdory všem pravidlům a rozkazům. A když jsme u toho...

„Tady začínám mít trochu dilema,“ řekl Baltiel, aby ukázal, že to nemá jednoduché, přestože se už rozhodl. „Tohle je bezprecedentní situace. V instrukcích pro naši misi o ní není ani zmínka.“ Úšklebky, všichni si znovu procházeli záznamy uložené v mysli nebo lodní obrazovky, které jim byly k dispozici. „Úplně první terraformační expedice takové instrukce měly. Ty, které probíhaly uvnitř Sluneční soustavy, i ta první mimo ni. Všichni doufali v objev mimozemského života. Ale nenašli ani mikrob, a to utratili obrovské peníze a vyčerpali ohromné zdroje. Proto se s tím pro další mise už nepočítalo. Už nikdy se to do instrukcí nevrátilo. A my si nemůžeme zavolat na Zemi a čekat dvašedesát let, než nám odpovědí, co vymysleli. Rozhodnutí je na nás.“ Tím samozřejmě myslel sebe.

Senkovihovi napadlo, že by prostě mohli dalších šedesát let a něco prospat a nechat se lodí probudit, až Země něco vymyslí, ale to zavánělo otrockou oddaností autoritám, kterou sám nikdy nezastával. Překvapil ho ale ten Baltielův zápal zaníceného křižáka. Zřejmě neměl tak ortodoxní povahu, jak si původně myslel.

„Doufám, že mě podpoříte ve velitelském rozhodnutí, které právě činím. Na téhle planetě se prostě nemůžeme jen tak dát do práce,“ řekl Baltiel ke všem. „Byl by to zločin, genocida něčeho, na co už nemusíme narazit po celou dobu existence našeho druhu.“ Dál pokračoval tím, s čím všichni souhlasili. Většinou. Co dělá terraformátora? Pochopitelně ochota neterraformovat, pokud se v místě vyskytuje něco hodně zajímavého. Jako kdyby všichni měli ADHD. Když si Baltiel všiml, že se mračí, vyslal Senkovimu zprávu: *Máte jim to za zlé?*

Ne. A naprosto podporuji vaše rozhodnutí... Senkovi přerušil kontakt a nechal slůvko „ale“ viset nevyslovené ve vzduchu.

A byla hrstka těch, kteří by raději terraformovali. Přišli sem, aby odvedli práci, a přestože nebyli lhostejní k zázrakům, které jim předvedl, nebyli ochotni jen tak sedět na zadku.

„Navrhují, abychom změnili cíl naší expedice,“ pronesl Baltiel ke všem. „Koneckonců máme technické vybavení pro široké spektrum průzkumných úkolů, stejně jako pro úpravy planet. Máme povinnost studovat, co jsme zde našli, a poslat o tom zprávu na Zemi. Nebudeme tady poslední. Tahle planeta se stane klenotem galaxie pro všechny vědce. Ale můžeme být první a odvést dobrou práci tím, že položíme základy. Dostaneme se do učebnic dějepisu. My všichni.“

Tím myslel sebe, ale možná se některá jména objeví v poznámkách nebo získají nesmrtelnost v podobě geografických útvarů. *Štít Senkovi... nebo ne. To vypadá jako návod pro platněře.*

Baltiel si opět získal většinu z nich, ale někteří vypadali stále nespokojení s tímto zvratem událostí. Byli to koneckonců odborníci vybraní k určitému úkolu, ale tohle nebylo ono. Senkovi napočítal čtyři: Maylem, Hanová, Lortisse a Poullister. Zbývajících sedm s Baltielem souhlasilo v tom, co by se mělo udělat.

Senkovi si řekl, že přišla jeho chvíle, a vznesl žádost o slovo. Baltiel si ho úkosem změřil a požádal o doplnění souvislostí. Senkovi mu obratem poslal data svého plánu. *Uvidíme, jestli je tak chytrý, jak si myslí.*

Baltiel dvakrát zamrkal – ta kratičká pauza bylo to jediné, čeho si ostatní mohli všimnout – a úsečně přikývl. „Máte slovo, pane Senkovi.“

Senkovi také zamrkal a olízl si suché rty, protože když se rozdávají body, raději góly dával, než dostával. Všechny oči se upíraly na něho. Odkáslal si, aby získal trochu času, a řekl: „Jde o to, že by nás stejně ne-nechali na pokoji.“ Neměl Baltielovu výmluvnost. Byl rád, že dokáže víc než mumlat si sám pro sebe. „Víte, jak se říkalo Terraformační iniciativě, když jsme opouštěli oběžnou dráhu Země? Projekt Věčnost. Protože tak to je. Teď se lidská rasa stává nesmrtelnou, rozumíte? Jsme mimo Zemi. *Vytváříme nové domovy mezi hvězdami, ať nás hvězdy chtějí, nebo ne. Máme božskou moc. Lidé sem přijdou a budou očekávat, že najdou nový domov. Budou sice žasnout nad medúzami, pohyblivými balvany a kdoví čím, ale brzy začnou klást nepříjemné otázky typu: ‚A který dům je můj?‘ Znáte přece lidi. Všichni je známe. Budou si stěžovat a stěžovat, dožadovat se pořád dokola. Překonali jsme třicet světelných let, a vy nám ukazujete obrázky přílivových bažin.‘ Pokusil se o drobný úsměv a všiml si, že někteří ho napodobili. Baltiel mlčky vyčkával. *Kde tohle všechno vzal? Zadal lodi, aby mu udělala rozbor? Naboural se do mých souborů a přečetl si je ještě před touhle poradou?**

„Ale Yusuf má pravdu,“ pokračoval a trochu křečovitě ukázal na Baltiela. „Nemůžeme provést náš úkol, aspoň ne tak, jak bylo v plánu. Ale můžeme to provést jinak. Podívejte se.“ Začal otevírat své diagramy a údaje, za nimiž se mohl natolik skrýt, že se vzmužil a dokázal pokračovat silnějším hlasem: „Další planeta směrem od slunce, Tess 836g, je v podstatě ledová koule na samé hranici oblasti tekuté vody, ale je geologicky aktivní a terraform 101 říká, že můžeme cíleně bombardovat tektonické zlomy, abychom je naráz aktivovali, a pak už to nebude ledová koule. Plyn, který se tak uvolní, sníží albedo a pak bude planeta teplá natolik, aby se na ní udržela tekutá voda. A je tam trochu pevniny. Jenom trochu. A bude jí víc, jakmile se led promění na kapalinu.“

„O moc víc ne,“ poznamenala Hanová. „Vychází mi dvě celé a jedna desetina procenta celkové rozlohy. Všechno řetězy drobných ostrovů.“ Poslala předběžné výpočty na společný virtuální displej, aby to všichni viděli. Lea Hanová byla nejstarší z nich, o dva roky starší než Baltiel, a její výpočty byly na první pohled bezchybné. *Jemu nikdo do řeči neskákal*, pomyslel si Senkovi, ale Hanová s ním aspoň hrála jeho hru.

„Tak budou kolonisté žít na lodích,“ navrhl. „Buď to, nebo budou žít vedle našich mimozemšťanů, a víte, jak to většinou vypadá po třech nebo čtyřech generacích? Myslíte, že ze všech budou dobří sousedé?“

„To je velice pesimistické hodnocení lidského ducha,“ namítl někdo. Senkovi zadal vyhledání jména a vyšlo mu „Sparke“ a záznam hodnocení jako spolehlivý, ale nikoli geniální.

„S tím bych náhodou souhlasil,“ uzavřel nenásilně téma Baltiel. „Nevíme, jaké bude mezi kolonisty politické klima.“ Výrazy ostatních prozrazovaly, že podstatná část jejich úvah se točí kolem starých novinek ze Země. Nově příchozí by mohli představovat vlnu ideologických fanatiků, kteří by svůj fanatismus praktikovali z dosahu svých pozemských nepřátel. „Nevíme, jaké budou jejich priority,“ pokračoval Baltiel. „Tou můj je zachovat, co jsme zde objevili, a studovat to. Plánuji použít nezávislý modul z *Aegeanu* a nechat ho na oběžné dráze kolem 834h. Hledám dobrovolníky pro jeho posádku. Pan Senkovi se s mou podporou pokusí terraformovat Tess 834g a může k tomu naplno využít lodních zdrojů. Také si najde dobrovolníky, a mohu zaručit, že až se nakonec spojíme se Zemí, bude to jeho tým, který bude mít zajištěnou budoucnost v oboru terraformace.“

Ale pořád to není tak zajímavé jako studium létajících medúz, uzavřel Senkovi, nicméně nemohl popřít, že mu Baltiel dal šanci. Pokud šlo o něho, už promýšlel technické problémy, které bude třeba vyřešit, aby oživil ledový svět.

Nakonec získal Maylema, Poullistera a Hanovou. Nádvkem také Lortisse, u něhož původně předpokládal, že se přidá k týmu Mimozemšťan. Podle jeho odhadu byli tři spolupracovníci o dva víc, než ve skutečnosti potřeboval. Těžkou prací stejně odvedou stroje.

„Jen jednu otázku,“ ozval se chytrolín Sparke ve chvíli, kdy už všechno bylo rozhodnuto. „Co když pod ledem 834g najdete život?“

Senkovi pokrčil rameny. „V tom případě, pokud neovládá rádiové vysílání a nedokáže se velice rychle učit, je nejspíš v hajzlu.“

3.

Možná tam býval život. S tím musel žít. A možná tam život stále byl. První sondy na Damašku (Senkovi si svého mazlíčka pojmenoval squatter, a ať si ho Baltiel zkusí vystěhovat) odhalily složité chemické pochody v okolí hlubokomořských vývěřů, ale prakticky nic organizovanějšího. Samotný vodní sloupec byl pustý. Ony chemické pochody byly stále přítomny a zdálo se, že dvě dekády kolosálně urychlené vulkanické činnosti jim dokonce prospěly, protože se začaly šířit po mořském dně. Byl to život? Výsledky nebyly přesvědčivé. Cokoli tam bylo, připomínalo spíš jílovité matečné horniny než buněčné membrány, založené na toxické rovnováze chemikálií, které by zahubily cokoli ze Země nebo Tess 834h, již si Senkovi soukromě pojmenoval Nod, protože se nacházela hypoteticky východně (nebo spíš směrem ke slunci) od Edenu, který tady vytvářel.

Ve svých hlášeních Baltielovi zlehčoval možné biochemické aspekty, přestože zároveň věděl, že se Baltiel nenechá jen tak obalamutit. Vytvořili si tak vyhovující stav, který mohli předvést budoucím auditorům. Baltiel byl tvrdší, než si Senkovi původně myslel. Po té velké prezentaci 834g se ho Senkovi zeptal: „Jak jste dokázal všechno tak rychle promyslet a rozhodnout se?“ Baltiel jen opáčil: „Viděl jsem vaše hodnocení a míru odolnosti. Nevsadil byste svoji kariéru na špatnou kartu. Potřeboval jsem jen zařídit, abyste se držel daleko od mé planety.“ Nevzrušeně se usmál a Senkovi se z toho výrazu o svém šéfovi hodně dozvěděl. Pokušení hrát si na Boha tvořilo neodmyslitelnou součást motivace terraformovat jiné planety, ale bylo dobrým zvykem chovat se ke zbytku panteonu přinejmenším slušně. Senkovi se s Avranou Kernovou kdysi setkal – bylo obtížné se jí vyhnout – a tahle žena byla svým Diem, Odinem a Jahvem dohromady. Baltiel hrál vždycky roli podřízeného Vulkána, ale teď našel novou možnost, jak se stát bohem. Projekt Kernová na něho nemohl přes propast vesmíru dosáhnout a diktovat si.

Všechno je tak únavné, pomyslel si Senkovi. Tentokrát byl z hibernační komory venku šest měsíců, protože po několika letech cíleného bombardování se primární vulkanická fáze blížila k závěru a on a jeho lidé potřebovali spustit další etapu. Hanová právě teď přelétala s drony nad povrchem Damašku a mapovala nové hranice ledu, který pokrýval

zhruba čtvrtinu povrchu v okolí pólů. V porovnání se Zemí zde stále panovala pekelná zima, ale skleníkové plyny utěšeně přibývaly. Instalovali sadu solárních kolektorů, aby do atmosféry napumpovali ještě víc tepla.

Atmosféra Damašku byla poměrně hustá, v podstatě inertní a díky velkému množství vody na planetě obsahovala i trochu kyslíku, aniž by jej něco aktivně metabolizovalo. To Senkovimu ušetřilo nesmírně času, protože mohl nainstalovat složitější generátory kyslíku, které ke svému nastartování potřebovaly přítomnost aspoň malého množství tohoto plynu. Chystal se zazelenit oceány, zahltit je slizkými řasami, které by vyděsily všechny koupání chtivé turisty. Ty postupně zvýší množství kyslíku, ale zároveň budou z atmosféry odebírat skleníkový oxid uhličitý. Znamenalo to, že bude nutné o něco zintenzivnit vulkanickou činnost, uvolňování skleníkových plynů a udržovat rovnováhu v atmosféře, jako když žonglér udržuje roztočený talíř. A pak nastane další čekání, z něhož větší část prospí. Ale současná perioda hlídání a čekání zkoušela jeho trpělivost natolik, že se začal zabývat několika vedlejšími projekty, které už pokročily natolik, až uvažoval o tom, že na nich stráví rok svého života, místo aby jej šetřil na terraformaci.

Pohlédl na svého společníka, který na něho zíral přes sklo. „Ještě máš hlad?“ zeptal se, ale nemyslel to doopravdy. Pavel byl jenom zvědavý. Zvědavost mu Senkovi vstípil už tehdy, když s ním pracoval kdysi na Zemi. Vlastně to nebylo nic víc než koníček, nic mimořádnějšího než malování Hanové nebo Poullisterovy nudné logické rébusy. Až na to, že to začínalo vyčerpávat zdroje expedice, a Senkovi už pomalu uvažoval, jak toho využít.

Přibližně ve stejnou dobu se ohlásil Baltiel. Signál přicházel se zpožděním ze satelitu na oběžné dráze Nodu. Senkovi odhadl čas k odpovědi a otevřel vizuální kanál.

Baltiel na Nodu s ničím nespěchal. Stále vypouštěli nad planetu pečlivě dezinfikované drony, snažili se inventarizovat biomy a jejich obsah, spali u ledu, zatímco systémy vytvářely hypotetické taxonomické soustavy. Senkovi se jimi probíral téměř každý měsíc a žasl nad Baltielovou zdrženlivostí. Věděl, že v hermeticky uzavřené biosféře je nutné stát nohama na zemi, a Baltielův plán se tomu přizpůsobil. Baltiel byl sice první člověk, který kráčel po boku mimozemšťanů, ale pro bezpečí všech jen v těžkém ochranném skafandru.

„Haló, šéfe.“ Senkovi nasadil svůj nejlepší úsměv. „Právě sejeme. Na Damašek přichází jaro řas.“

„Viděl jsem.“ Baltiel zjevně opětoval Senkovioho zdvořilost a pravidelně kontroloval jeho práci. „Jste dokonce napřed.“

„A vy pozadu,“ neodpustil si Senkovi. K jeho překvapení se Baltiel ušklíbl.

„Já...“

Samozřejmě jedním ze zjevných důvodů, proč nespěchal, bylo, že chtěl, aby Senkovioho operace proběhla hladce a plynule, aby posádka na *Aegeanu* mohla vyrazit na pomoc, kdyby bylo potřeba, a naopak. Senkovi už tuhle logiku prohlédl a říkal si, že Baltiela drží zpátky něco mnohem hlubšího a osobnějšího. Výraz jeho tváře to potvrzoval.

„Chcete udělat dobrý první dojem,“ shrnul to Senkovi. „A máte jenom jednu šanci.“

„Přesně tak.“ Baltiel se usmál. Takhle laskavý výraz u něho Senkovi ještě nikdy neviděl. „Chodíme tam dolů. Všechno je podle plánu. Ale provádím neustále kontroly. Měl jsem tady nahoře v laboratoři vzorky vystavené působení všech mikrobů, které se vyskytují v lidském těle, v každé pozemské molekule.“

„A naopak, doufám.“

„V zájmu bezpečnosti,“ řekl Baltiel jistě hlavně kvůli sobě samému. „Na molekulární úrovni někdy dochází ke vzájemnému negativnímu působení a tam dole je o něco víc arzenu, než je nám obvykle vhod. Ale biologické interakce? Žádné. Nemají naši DNA, náš buněčný chemismus, nic z toho. Není tam nic, co by zabila běžná rýma. A nikdo nechytí marťanskou chřipku. Ale přesto budeme dokonale uzavření ve skafandrech.“ Mluvil, jako kdyby stál o další názor. Senkovi přátelsky pokývl.

„Znovu jsem si prošel vaši nabídku. Nevidím tam žádné mezery.“ Možná by řekl ještě víc, ale Pavel si vybral právě ten okamžik, aby vylezl z rohu své nádrže a přišel se podívat na obrazovku.

„Co to sakra je?“ hlesl Baltiel.

„Yusufe, seznamte se s Pavlem. Řekni ahoj, Pavle.“

Pavel pochopitelně neřekl nic.

„Co je to?“

Senkovi se ušklíbl. „To je pacifická pruhovaná chobotnice.“ Poslal datový svazek souborů o hlavoňozčích všech druhů pro případ, že by Baltiel trpěl trestuhodnou neznalostí tématu.

„Ale k zasetí komplexního života máte ještě daleko.“ Baltiel krátce rozostřil pohled. To Senkovimu prozradilo, že se probírá plánem mise.

„Ano, ale...“

„Disro, tohle je nějaký mazlíček? Vy jste využíval zdroje expedice k chovu domácích... chobotnicím?“ Další kratičké rozostření, a Senkovi věděl, že jeho nadřízený hledal správný tvar množného čísla, ale úplně se nestrefil.

Nastal čas pro promyšlený podfuk. „Je to takhle. Tenhle projekt zahrnuje bezprecedentní podíl práce pod vodou. Protože, jak je zřejmé, planeta je téměř celá pod vodou. I když máme drony, dálkově řízené sondy a podobně, nemusí to stačit, abychom dodrželi plán.“

„Takže nejste daleko napřed?“

Senkovi si řekl, že bude muset zradit své minulé já v zájmu já budoucího. „Jistě. Byl jsem optimista. Ale mám řešení. Pavel nám může pomoci.“

Baltiel povytáhl obočí. Trvalo několik minut, než jeho reakce překonala vzdálenost mezi planetami, ale Senkovimu to čekání stálo za to.

„Znáte výzkum, který pro doktorku Kernovou dělali Califi a Rus?“

Baltiel povytáhl obočí ještě víc, protože o tom výzkumu teď věděl každý – určitě každý na Zemi na něj měl názor už před jednatřiceti lety a poslední ohlasy, které se k nim dostaly, byly mimořádně důrazné. Pro reakcionáře to byl slavný případ, ospravedlnění terorismu, laboratoří vyhozených do vzduchu a týraných opic. „Výzkum virů,“ hlesl.

„Když jsme odlétali, nebyl ještě úplně dokončený, ale mám jeho velkou část. Dokonce jsem byl spoluautorem jednoho dokumentu.“ Senkovi se teď nedíval Baltielovi do očí, ale obrátil se k Pavlovi. „Nemluvím tady o skutečném *pozvednutí*, ne v tom smyslu jako oni, ale o malém pošouchnutí, mírné akceleraci,“ *nemluvě o prodloužení života a přežití po snůšce vajíček, ale o tom se nezmiňuji, protože byste chtěl vědět proč, „takže až bude moře dostatečně obyvatelné, můžeme mít sílu, která nám pomůže...?“*

Baltiel dlouho nic neříkal. Mlčel tak dlouho, že Senkovi dvakrát zkontroloval, jestli nespadlo spojení. *Co udělá? Je na jiné planetě. Má své vlastní posedlosti. Spojil se s Hanovou, aby jí řekl, že mě má vystřídat? Tak jsem vyšlechtil lepší chobotnici. Je to natolik hrozné?*

„Než se v nich začnete šfourat, předložte aspoň nějaký rozumný plán.“ Ta slova vytrhla Senkoviho ze zamyšlení a znovu se podíval Baltielovi do očí. Chvilí se jen tak na sebe dívali přes vzdálenost tisíců kilometrů. *Oba jsme tady jen sami za sebe, uvědomil si Senkovi. Jsme vzpurní andělé, a než si Bůh – rozuměj Avrana Kernová – uvědomí, co chystáme, bude příliš pozdě.*

„Ano,“ slíbil a bezstarostně pominul skutečnost, že už začal. Pavel ho ze své nádrže sledoval jedním okem s úzkou zorničkou a stáčel chapadla do složitých arabesek.

4.

Terraformace jim poskytovala spoustu času na přemýšlení. Pravda, v porovnání s geologickým časem prováděli planetární změny v neuvěřitelném tempu. Od ledové koule k oceánu se dostali za zlomek lidského života. Ale lidé se vyvinuli tak, aby žili po dnech, měsících a ročních obdobích. Čekání bylo náročné. Nikdo se nechtěl při první příležitosti odebrat do chladného spánku a nechat se za deset let vzbudit *Aegeanem*. Chtěli vidět, jak svět pod nimi začíná klíčit dřív, než zavřou oči. Proto se věnovali umění, hudbě, četli lodní knihovnu pořád dokola, hráli průběžně generované strategické hry, které nikdy neměly opakovat samy sebe. A téměř každý občas propadl nějaké posedlosti. U většiny to bylo spojení se Zemí. Poullister, Hanová a Maylem, ti všichni strávili nějaký čas diskusemi o tom, co se dělo doma. Lidé válčili. Byly tam omezené oblasti bojů, většinou se jednalo o tradiční místa, kde vojska velkých hráčů válčila na zadních dvorcích sousedů, aby se omezily škody na majetku spojenců. Byly to zástupné války, a zatím čisté, ale všichni věděli, že zásoby chemických a biologických látek čekají jen na to, až někdo ztratí trpělivost se slušnými a omezenými válkami. A ty zprávy byly samozřejmě staré. Víc než tři desetiletí. Oni se nacházeli na samém okraji sféry lidského vlivu a jejich schopnost komunikovat s domovem omezovaly nepřekročitelné zákony relativity.

Senkovi jednou vyslechl vášnivou rozepři mezi Poullisterem a Maylemem. Byla to jedna z těch hádek, kdy oba důsledně hájili totéž, kdy nejde o to, kdo má pravdu, ale o hádku jako takovou. Až do té doby si neuvědomoval, jak jsou všichni naštvaní na Zemi a na generaci starý narůstající konflikt, o kterém se dozvídali. A možná se už všechno uklidnilo, panoval mír a harmonie, ale ten starý démon relativity smazal všechny rozdíly v rychlosti šíření dobrých a špatných zpráv, mezi pravdou a povídačkami. Nic z toho se k nim nedostalo rychleji než světlo jejich vzdáleného domovského slunce, a oni byli odkázáni na nekonečné spekulace, co všechno se mohlo doma stát.

Senkovi se diskuze neúčastnil a držel se stranou. Už dávno měl svoji posedlost, vlastnost, kterou pyšně propašoval na *Aegean* dlouho předtím, než přišla do módy, a čekání využíval k tomu, aby se věnoval vlastním plánům.

Když se za ním zastavila Hanová – několik měsíců po tom, co s Baltielem uzavřel křehký mír ohledně Pavla –, její první slova zněla: „Měl byste být v mrazáku.“

„Nechce se mi,“ opáčil Senkovi a vystrčil dolní ret, protože zjistil, že předstíraná dětinskost z něho dokáže v očích některých lidí udělat z otravného podivína a asociála roztomilého nešiku. „Moc práce.“

„Máte moc práce s tím, abyste nás držel stranou odsud,“ poznamenala. „Tohle je nákladní oddíl číslo sedm, vidíte? Až na to, že nic z toho nevypadá jako náklad, Disro.“

„Je to náklad. Svým způsobem.“ Už teď byl defenzivní, ale doufal, že si to nechá v záloze, až se roztomilá dětinskost okouká. „Předložil jsem Baltielovi plán. Je do toho celý žhavý, věřte mi.“

„Já jsem ten plán viděla, Disro. Je... dost děravý. A už dávno jste se musel dostat za jeho rámeček. Mluví se v něm o předběžných testech.“

„A vyšly skvěle, proto jsem se rozhodl. Baltiel mě podpoří.“

Hanová byla vysoká, štíhlá žena, která vypadala jako estét, k němuž se hodí improvizované haiku a abstraktní obrazy. Ve skutečnosti ale byly její obrazy plné robotů, fantastických, nerealistických kovových humanoidů ozářených industriálními plameny nebo explozemi, jako kdyby měla okno do světa, v němž se kybernetika ubírala úplně jiným směrem. A navíc, možná přesto, byla nejlepší inženýrkou terraformačního týmu, geniální matematickou a pilotkou. A podle Senkoviho by tohle všechno mělo stačit, aby se nějak zaměstnala a nechodila sem na výzvědy. Připadal si jako kluk přistižený po zhasnutí při nějaké nepřístojnosti. Seděl na podlaze sedmého nákladního oddílu, zalitý azurovým světlem obrovské nádrže, s napůl vykuchanou virtuální konzolí, kterou sám sestrojil.

Hanová přitiskla dlaň na průhledný plast a sledovala obyvatele nádrže, jak vyplouvají od falešných korálů a kamenů, které dovnitř umístil, a míří k jejím prstům, aby zjistili, jestli s nimi bude nějaká zábava. „Předpokládám, že je nechcete v nejbližší době poslat na planetu,“ poznamenala. „Pokud jste je nezprzil tak, že nepotřebují kyslík, pozemský rozsah teplot nebo pH.“

„Ne, ještě nejsou připravení na výsadek,“ odpověděl stručně Senkovi a přál si, aby už konečně odešla a pokud možno zapomněla na všechno, na co se právě dívá. „Pořád jsem ve výzkumné a vývojové fázi projektu, jak musíte vědět, pokud jste četla...“

„Proč olihně?“

„To nejsou *olihně*. Chobotnice. Hlavonožci, jestli se chcete přesně držet slovníku. A proč ne? Co je na nich špatného?“

Podívala se dolů na něho. „Máte tady genetickou knihovnu velké části pozemské biodiverzity, Disro. Máte tady kompletní výbavu, abyste vytvořil, oživil cokoli. Poullister mluvil o psu.“

Disra, který nebyl zvláštní milovník psů, pokrčil rameny. „Proč ne? A co byste udělala vy? Budu hádat. Máte doma kočku? Rybičky?“ Říkal si, že Hanová nejspíš měla kočku, nebo ji chtěla, ale nežila v místě, kde by na ni dostala povolení. Možná měla robotickou kočku, ten malý, roztomilý stroj, který přede, skáče vám na klín, a sotva mu uplyne záruční doba, upadnou mu uši.

„Udělala bych tygra,“ odpověděla Hanová.

Senkovi dlouho nebyl schopný slova. Tak dlouho, že jeho konzole začala dotčeně rudě blikat chybovými hlášenými, protože protihrače rozčlivovala jeho dlouhá nečinnost. „Hm,“ pronesl nakonec.

Hanová se na něho usmála. Bylo to snad poprvé, co ji viděl se usmívat. Náhle si uvědomil, že na ni úplně změnil názor. Chtěla oživit tygra, tady na *Aegeanu*. Kdyby lidé museli sdílet loď s velikou šelmou, vynutily by si úzké chodby a stísněné prostory vznik zajímavé životní a pracovní rovnováhy. Jenže ona do toho samozřejmě nikdy nepůjde. Senkovi byl na rovinu jediným člověkem na lodi, kdo by ten sen uvedl v život a nestaral by se o názory, natož o svolení ostatních. Ale ten nápad tady byl, a Senkovi měl proto Hanovou o něco raději.

„Jako malá jsem měla tygra,“ řekla s nepředstíranou upřímností a jeho napadlo, jestli tím myslí plyšovou hračku, nebo jestli pochází z mnohem vyšší příjmové třídy, než je ta jeho, která byla i tak významně privilegovaná. „Ale vy máte celý náklad těchhle... chobotnic. A žádného tygra.“

„Ach, no jo, hlavní potíž s tygry je v tom, že jejich výkonnost prudce klesá, když je pošlete opravit chladičí trubky kilometr pod hladinu oceánu.“

Hanová se na něho dívala dost dlouho, aby mu to začalo být nepříjemné, a pak se znovu usmála. „Ale o to přece nejde.“

Senkoviho napadlo, jestli nemá trochu udělat ramena, ale řekl si, že na to je moc chytrá. „Ach, ale jde. Chci říct, že to je konečný cíl. Jenže když jsem já byl dítě, měl jsem chobotnici.“ Spíš víc než jednu, ale takhle se o tom snadněji mluvilo. V tu chvíli na něho konzole ostře zapípala a on ji rychle umlčel.

Pozdě, protože Hanová už dřepěla vedle něho. „Proti komu hraje? Proti Poullisterovi? Hraje mizerně.“ Konzole ukazovala strategickou deskovou hru s mírně idealizovanou krajinou, částečně sestavenou ze čtverců, křížících se cest, řek a měst. Byl to zmatek, cesty se klikatily do nikam, špičaté hradby měst se kupily jako ježovky.

„To je... Ne, nehraju proti Poullisterovi.“

Hanová pohledem sledovala kabely vedoucí od konzole. Ano, celé to běželo ve virtuálním prostoru systému *Aegeanu*, a to byl další logický krok. Zatím se snažil své hry držet v soukromí, protože by se mu ostatní mohli smát.

Hanová se ale nesmála. Viděl, jak se jí v hlavě roztočila kolečka. „Vy...“

„Proti Pavlovi,“ řekl Senkovi. „Tedy proti Pavlovi 5. Jeho modifikace je nejúspěšnější. Má rád konzoli a líbí se mu ve virtuálním prostoru. Myslel jsem si... no, existují lidé, kteří do virtuality nikdy neproniknou, ale hlavonožcům je manipulace s prostorem vrozená. Zatím jim tam chybí jakýkoli prvek, kterého by se mohli dotknout. Myslel jsem, že se na tom zasekneme, ale pochopili to hodně rychle. Zvlášť Pavel 5. Takže zkouším různé jednoduché hry. S diskutabilním výsledkem. Zvládá tahy a chápe omezení, která hra klade, kdy může táhnout a jaký tah může udělat, ale pokud jde o strategii nebo smysl pojmu vítězství, to je zřejmě zatím mimo jeho schopnosti.“

„Řekněte mu, že když prohraje, nedostane potravu,“ navrhla Hanová a dívala se přitom upřeně do nádrže.

Senkovi to zkoušel. Pavlovovská motivace ale nebyla při výcviku chobotnic příliš úspěšná. Jakmile byly nakrmené, stala se potrava menší motivací než zvědavost. A když se Senkovimu podařilo naznačit, že hra v sobě někde ukrývá krevetu, přerušil Pavel 2 hru a pokusil se ji rozebrat.

„Dřív nebo později budeme tenhle prostor potřebovat pro náklad,“ poznamenala Hanová, i když trochu lítostivě.

„Zaprvé, tohle je náklad, třebaže vysoce experimentální. Zadruhé, nebudeme. Podívejte se, upravil jsem to tady. Vystačíme si s ostatními oddíly. Dokonce jsem získal nějaký prostor navíc.“ Poslal své změny, a bylo to opravdu tak, jak říkal, do jejich společného mentálního virtuálního prostoru. Stavitelé *Aegeanu* byli trochu ledabylí a spoléhali se na štedrý rozpočet. Senkovi jejich dílo vylepšil a zdokonalil využití prostoru a způsob přesunu materiálu takovým způsobem, že jindy by za to někdo jistě obdržel významnou pochvalu. Pokud jste nevěděli, že to všechno provedl pouze kvůli tomu, aby získal víc prostoru pro své nádrže, vypadalo to na papíře velice dobře.

Když Hanová odešla, ukončil hru, nakrmil své mazlíčky a doufal, že si teď celá loď za jeho zády nedělá legraci z bláznivého Senkoviho a jeho cvičených měkkýšů. Konzole už zase blikala, přestože Pavel se právě zabýval rozebíráním kraba.

Tentokrát to byla Salome. Předtím sledovala Pavla, a teď použila své nedávno implantované propojení, aby se nabourala do herního systému. Udělala tolik tahů, kolik mohla, teď však potřebovala, aby hrál dál, a ona zase mohla pokračovat ve hře.

Senkovi měl dojem, že by měl nechat nádrže na pokoji a jít trochu mezi lidi, nebo dělat něco podobně ozdravného. Na druhou stranu právě dokončil poměrně únavný rozhovor a nemohl jen tak zklamat dychtivý experimentální subjekt.

Znovu se posadil, uložil dlaždici do virtuálního prostoru a čekal, co udělá Salome.

5.

Siri Skaiová byla v Baltielově nepřítomnosti velitelkou orbitálního modulu. Ona a čtyři další toho měli jen málo na práci, kromě pilování databáze, kterou počítač shromažďoval o biosféře Nodu (Senkovioho žertovně pojmenování zvolna proniklo do všeobecného povědomí). Samozřejmě technicky vzato by měl Baltiel vyslat výsadek a sám zůstat nahoře, ale k tomu by ho nikdo nepřinutil. Na tenhle den čekal ve spánku i v bdění celé ty roky od okamžiku, kdy přiletěli. Nejenomže bude v raketoplánu mířícím k planetě, bude také prvním člověkem, který vstoupí na její povrch. Tohle mu rozhodně nikdo nevezme.

Dálkově řízené sondy byly už dole dostatečně dlouhou dobu a připravily všechno potřebné. Vybuodovaly habitat naplněný atmosférou, která se příliš nelišila od té planetární – měla jen o něco menší tlak a o trochu vyšší obsah kyslíku. V podstatě pozemská atmosféra. Gravitace byla skutečná, byť mírně silnější, než na jakou byli zvyklí. Příliš dlouho žil ve vesmíru v gravitaci vytvářené odstředivou silou, a někdy i bez gravitace.

Jeho plánem byla samozřejmě průzkumná expedice, která měla nahradit to, co měli původně na Nodu dělat. Nemůže o té planetě uvažovat jako o domově. Bude to jen několik propojených stíněných kopulí, v nichž bude sotva víc soukromí než v modulu, v němž opustili *Aegean* a ponechali ho na oběžné dráze, když ostatní zamířili k Damašku.

Senkovi a ta jeho bláznivá jména. Ale vždycky seděla. Až přiletí noví kolonisté, nepochybně dají oběma planetám nějaká vzletná jména. A možná také ne. To bude záviset na tom, jak zlá bude situace tam doma. Senkovi říkal, že se na terraformačních stanicích budou objevovat lodě plné zoufalých uprchlíků, kteří se budou dožadovat ubytování a jídla. Obrovská lidská diaspora, s jakou ale nikdo nepočítal.

Baltiel nedávno pojeďl s celou posádkou – upravil rozpisy služeb tak, aby byli všichni vzhůru a připraveni na historický start. Nálada byla opatrně optimistická. Země byla koneckonců nesmírně daleko a všichni byli přesvědčeni, že se její problémy vyřeší nějak samy. Záhady Nodu byly mnohem blíž.

Skaiovou dokonce napadlo, jestli by nebylo možné získat z planety něco požitelného, protože Senkovimu ještě chvíli potrvá, než bude moci na Damašku zahájit komerční rybolov. Skaiová byla ale geoložka a měla sklon nezajímat se příliš o obsah ostatních disciplín. Devadesát

procent bílkovin z Nodu bylo pro člověka nestravitelných. Nebyly sice bezprostředně jedovaté, ale chovaly se inertně. Naplnily by vám žaludek a po čase byste zřejmě zemřeli na otravu arzenem a rtutí, jimiž planeta podle všeho překypovala. Zbývajících deset procent se ani nevyplatilo separovat.

Baltiel očekával, že touhle dobou už bude expertem na povrch Nodu. Namísto toho měl pocit, že jejich souhrnné vědomosti o planetě jsou pro mysl stejně nepoživatelné jako mimozemské maso pro žaludek. Nešlo o to, že by průzkum dálkově ovládanými sondami vyzněl naprázdno, právě naopak. Měli o planetě obrovské množství informací, ale ať se snažili, jak chtěli, nedokázali je smysluplně poskládat dohromady. Připadal si jako školák, který se učí dějepis jako seznam dat a jmen králů, ale bez kontextu, který by mu umožnil dát těm informacím smysl.

Organismy Nodu byly organizované po buňkách stejně jako pozemští tvorové, ačkoli buňky samotné byly velice odlišné. Například byly menší, v průměru ne větší než bakterie *E. coli*. Postrádaly jádro, ale v membráně se nacházela jakási neobyčejně hustá přenosová struktura. Lantevová jako biochemička mluvila o ukládání informací na atomární úrovni, které bylo mnohem hutnější než u DNA, ale zřejmě náročnější na energii. Vypadalo to, že všechny buňky reagují na světlo, dokonce i ty hluboko v tělech organismů. Proč? Nikdo neměl vyhovující teorii. Mnoho organismů, jež zkoumali, zřejmě metabolizovalo sluneční záření. Protože některé organismy byly přisedlé podobně jako rostliny a jiné velice pohyblivé, dalo se předpokládat, že jejich metabolický mechanismus (zatím sice neznámý, ale už se vyskytlo několik fascinujících návrhů) je mnohem efektivnější než fotosyntéza rostlin – a na Nodu neexistovalo jasné rozdělení na faunu a flóru.

Prakticky každý organismus byl paprscitě souměrný, měl horní část a dolní část, ale žádný předek a zadek, kromě případů, kdy je evoluce otočila a ony létaly po obloze hřbetní stranou dopředu. A značná část se jen dílem skládala z buněk. Velké části jejich těl tvořila plastu podobná tkáň, která vypadala jako neživá, a kterou organismy pohybovaly prostřednictvím smršťujících se vláken – medúza, jež představovala významný kmen místního života, byla prakticky plachtou bez lodi.

Baltiel nepatřil k těm, kteří okamžitě přemýšlejí o komerčním využití, ale Nod mu už teď předvedl způsob ukládání informací, přeměny energie i extrémně pevné a lehké materiály, které pozemská technologie nedokázala v současné době napodobit. A přesto ekosystém Nodu zároveň vypadal... *mladě*. Kromě skutečně obrovitých medúzovitých tvorů

nebylo na pevnině nic většího než středně velký pes. Nebylo tam nic podobného lesu (nic podobného dřevu), nic, co by mělo něco jako vnitřní kostru. Všechno se roztahovalo do šířky, nic se nesnažilo růst vzhůru. Přemítal, jestli takhle nějak vypadala Země v devonu, nebo v těch dobách, kdy život začal pronikat na pevninu.

Co z nich vznikne? To se nikdy nedozví a cítil nepříjemnou jistotu, že lidská přítomnost v této sluneční soustavě znamená, že se to nedozví ani nikdo jiný, protože budoucnost života na Nodu bude brutálně omezena.

O jejich objevech neposlal domů žádné zprávy, a pokud věděl, v tomto ohledu všichni respektovali jeho příkazy. Ale jakmile se přivalí další vlna pozemšťanů, bude to jedno. Klidně smažou všechny ty křehké stopy v písku, jen aby si mohli postavit sídlo na pobřeží jakékoli obyvatelné planety, kterou najdou. Přemítal o tom, že by na oběžnou dráhu umístil výstražné majáky, aby ji uchránil před takovou budoucností.

Zatím si to ale užíval a vychutnával. Dokud mohou, udělají on a jeho posádka všechno, aby ochránili tuhle paletu podivně neambiciózního života. Pokud se nic nezachová, zůstanou aspoň záznamy pro příští generace.

Prostřednictvím komunikačního systému modulu se spojil se Skaiovou, která potvrdila, že je připravena a všechny kontrolky systému svítí zeleně. Ověřil si, že jeho výsadek je v raketoplánu. Erma Lanteová, biologka a lékařka, a Gav Lortisse, geolog a strojní inženýr, už byli uvnitř, Kalveen Raniová, meteoroložka a pilotka, byla právě na cestě. Zprávu od ní netrpělivě otevřel. Obával se, aby se neobjevilo něco, co by oddálilo jeho osud – závady, bouře, cokoli. Namísto toho mu ve zprávě doporučovala, aby si promluvil se Senkovim. *Chtěl, abych mu analyzovala nějaké meteorologické údaje, ale když mi přišly, byl to naprostý nesmysl. Možná má nějaké potíže.*

Baltiel měl pocit, že má dost vlastních problémů, a rozhodně k nim nemusí přidávat ještě Senkoviho. Ten chlap by, koneckonců, měl být na-prosto soběstačný.

Vykročil po krátkém chodníku k hangáru raketoplánu a náhle se ho zmocnilo vzrušení. Jako když dítě konečně vyrazí na vysněné prázdniny. Už příliš dlouho žil v téhle plechovce. Subjektivně to byly roky, objektivně, podle lodního času, celá desetiletí. Připadal si jako dítě, dítě, které se po celé generace dívá na dárky pod stromečkem, nikdo mu nezakazuje, aby je otevřelo, ale podstupuje nelidskou zkoušku sebeovládání.